

Několik krátkých komentářů k fašistickému převratu v Bolívii

- CZ24 News | 22. listopadu 2019

Toto jsou lidé, kteří se právě dostali k moci:



Všichni jsou členové jednoho fašistického „křesťanského“ kultu.

A takhle zacházejí s těmi, kdo se jim odvážili vzdorovat:

Trump tohle miluje. Nazval to „významným okamžikem pro demokracii na západní polokouli“ a poté začal vyhrožovat dalším dvěma latinskoamerickým státům, na jejichž adresu řekl: „tyto události vysílají silný signál nelegitimním režimům ve Venezuele a Nikaragui, že demokracie a vůle lidu vždy zvítězí. Nyní jsme o krok blíže k naprosto demokratické, prosperující a svobodné západní polokouli.“

Ve skutečnosti udeřil hřebíček na hlavičku. Tento poslední převrat signalizuje všem vlasteneckým Latinoameričanům, kteří chtějí, aby byl jejich kontinent osvobozen od amerického útlaku, tohle: pokud chcete otevřeně vzdorovat diktátům impéria, musíte se zcela ujistit o tom, že velitelé vašich ozbrojených sil jsou vůči vám loajální. Kromě toho byste nikdy neměli zapomínat, že nejsilnější zbraní impéria není její nadmutá a většinou bezradná vojenská síla, ale schopnost využít korupci k tomu, aby prostřednictvím tisku získali to, čeho se nedokážou zmocnit hrubou silou.

Venezuela, Kuba a Nikaragua byly dosud úspěšné země ve svém odporu vůči strýčku Samovi. Rovněž se zdá, že uvnitř brazilské armády (alespoň na základě mých brazilských kontaktů) existuje vnitřní (a tajná) „skrytá vlastenecká opozice“, jež by mohla zmírnit škody, které byly způsobeny impeachmentem Dilmy Rousseffové a státním převratem proti Lulovi da Silvovi (například brazilská armáda prohlásila, že neumožní Brazílii, ani brazilským vojenským složkám, aby byly použity k útoku proti Venezuele).

A konečně zmiňme naprosto ostudné a zavrženíhodné chování mnoha latinskoamerických zemí, jejichž kompradorské elity se snaží dohonit Polsko, neboť jsou nejposlušnějšími dobrovolnými otroky impéria. Všechny tyto země vědí, že Maduro ve Venezuele i Morales v Bolívii byli poctivě zvoleni, a že veškeré zvěsti o ukradených volbách jsou jen prachspřátá lež. V ostrém kontrastu jsou takzvaní „američtí spojenci“ v této oblasti, kteří jsou zcela bezpáteční a prodejní, a kteří jsou u moci pouze díky podpoře anglosionistického impéria.

V roce 1971 uruguayský novinář Eduardo Galeano napsal klíčovou knihu s názvem „Las Venas Abiertas de América Latina“, která byla nakonec přeložena do angličtiny pod názvem „Otevřené žíly Latinské Ameriky: Pět století drancování kontinentu“. Tato nesmírně slavná kniha (přínejmenším v Latinské Americe) je aktuální v roce 2019, stejně jako tomu bylo před téměř půl stoletím: žíly Latinské Ameriky stále krváčí a lidé, kteří mají na svědomí prolévání krve, se ani trochu nezměnili.

Dosud jedinou dobrou zprávou je, že všechny režimy v Latinské Americe, které jsou podporované Spojenými státy, čelí různým úrovním protestů a nespokojenosti, které by mohly vést až k lidovým protestům, jež by nakonec mohly znovu odstranit kompradorské elity. Tentokrát však musí vůdci odporu skutečně pochopit, že vyhrát ve volbách prostě nestačí: pokaždé, když se k moci dostane skutečně vlastenecký režim, Spojeným státům se nakonec obvykle podaří nasadit své vlastní agenty

do vládnoucích tříd, a zejména do ozbrojených složek, za účelem svrhnout vůdce, kterého si lid zvolil.

Hugo Chávez udělal sice hodně chyb, ale tohle udělal správně, a proto USA nebyly dosud schopny vyvolat ve Venezuele barevnou revoluci. Nuže, zkusily to, ale bezúspěšně. Pokud jde o Kubu, po mnohá desetiletí tato země vzdorovala spojené síle amerického impéria, takže také vědí své.

Za poslední desetiletí se „frontové linie“ mezi suverénními a svobodnými latinskoamerickými zeměmi a americkými loutkami mnohokrát posunuly, a obě strany se občas cítily vítězně, občas deprimovaně.

Ano, bravurní tah proti Morálesovi je OBROVSKÁ rána pro vzdorování vůči impériu. Tento muž znamenal mnohem víc, než jen to, že byl levicový patriot, byl morálním symbolem naděje pro celý kontinent. Teď, když je pryč, bude mnoho Latinoameričanů znechucených a nešťastných, stejně jako jsem dnes já.

Určitou útěchu vidím v tom, že Mexiko se rozhodlo udělit Morálesovi politický azyl. Nevím toho o Mexiku tolik, abych dokázal spekulovat o motivech mexického prezidenta, ale nyní, když je Moráles v bezpečí, může se vždy v případě potřeby přemístit do jiné země.

Pokud by se Moráles někdy vrátil k moci, jeho prvořadou prioritou by měla být důkladná čistka armády a nahrazení lidí, typově zapadajících do „Institutu západní polokoule pro bezpečnostní spolupráci“, skutečnými patrioty. Pokud se mu to podaří, nebude to sice dostačující podmínka úspěchu, nicméně bude velmi nezbytná.